

MÍT konferencia olasz grafológus vendégekkel

A grafológusok szakmai életében hagyománnyá vált Dobogókőn a Pszicho-Pilis Konferencia megrendezése, amelyet a Magyar Írástanulmányi Társaság szervezésében tartanak minden évben a szakemberek. Idén május 26-án és 27-én „Az egyéniség fejlődésének, kibontakozásának lehetőségeiről-korlátairól a családi háttér és a társadalmi hatások tükrében” témában hallhattunk szakmai előadásokat. Ebben az évben a színvonalas programokat olasz grafológus vendégek is emelték jelenlétükkel. Továbbá Pálmai Anna, a MÍT elnöke frissítő és színes programokról is gondoskodott, hiszen Janikovszky Évát bemutató Mementója éppúgy felüdülés volt a nehéz szakmai témák között, mint Kiss György Ádám vezetésével a Rögtönzések Színháza művészeinek játéka, és Csongrádi Kata énekesnő meglepetés műsora.

Bevallom, én a korábbi évek rendezvényeiről lemaradtam, de a mostaniról annyi új élménnyel és szakmailag szellemi többlettel tértem haza, hogy meggondolandónak tartom jövőre sem kihagyni az eseményt. Hogy mégse hangozzanak a szavaim pusztán hízelgésnek, hát úgy gondoltam megosztom szakmai élményeimet, és mindazt a szellemi értéket másokkal, amit kaptam. Ezután döntse el ki-ki maga a rendezvény színességét, szakmai érdekességét.

Beszámolómat kezdhetném dr. Szőnyi Magda pszichológussal, vagy a hazai grafológus szakma nagyjainak előadásaival, hiszen Gulyás Jenő István, dr. Szidnai László, Vékony Györgyi, W. Barna Erika és még sorolhatnám a többi neves grafológusunkat, akik önmagukban garancia a sikerre, hogy nem fogunk unatkozni, s nem jövünk haza üres „szellemi tarsollyal”. Hogy most mégsem a magyar grafológusok ismertebb szakterületeivel kezdem, ezt talán ők elnézik nekem, amikor az olasz szakemberek által egészen új kutatói munkákkal, és új szakmai megközelítésekkel ismerkedhettünk meg. Előadásaik nemcsak szakmai többletet nyújtottak, de az érdekes tanulmányok, kutatások eredményei elgondolkoztatóak is voltak számomra. Szeretném a konferencia előadásai alatt bennem megfogalmazódott szakmai kérdéseimet is megosztani a kedves olvasókkal, amelyre szintén mindenki saját tetszése szerint kutathatja a választ.

Kézíráselmzés a reklámban

Itt van mindjárt Raffaele Caselli kémikus, a római központi bíróság törvényszéki írásszakértője, az Olasz Grafológiai Tudományok Egyesületének elnöke. Érdekes szakmai bemutatóját a rendezvény első napján tartotta a reklámokban használt kézírások elemzéséről. Mint tudjuk a kézírásos szöveg közvetlenségével meglehetősen közel hozza egymáshoz a kommunikációs partnereket. Ezt a személyességet keltő hatást kihasználva, bizony mi magunk is találkozhatunk olyan reklámokkal, amelyek kézírást, személyes levelet imitálva szólítanak meg bennünket. Ilyenkor talán érintettebbnek érezzük magunkat, s mintha a vásárlásra, egy programra, akár politikai irányzat felvállalására személyes meghívást kapnánk.

Ám a kézírásnak a pusztai tartalmi közlésen túl van még egy aspektusa, ami a laikusok számára tudattalanul hat, de a grafológus szakemberek tudatosan is képesek felmérni: ez pedig a kézírás grafológiai tartalma. Vajon minden reklámban ugyanazt az információt közvetíti felénk a szövegtartalom, mint amit a kiválasztott kézjegyek mutatnak? Nos, ez a harmónia már nem feltétlenül található meg a reklámokban, amely által olykor akár a cél ellenkezőjét is kiválthatják bennünk. Egy nem megfelelő típusú kézírás beillesztése a reklámfelületbe tehát komoly negatív hatást gyakorolhat az olvasóra, elterelve a figyelmet a valós közlendőről. A grafológus szakember ebben segíthet, felismerve a kézírás által kommunikált pszichológiai hatást is. Így lényegesen könnyebb feltárni a globális üzenet és a kézírás között esetleg fennálló ellentmondást, vagy disszonanciát. A szakembernek minden eszköze meg van ahhoz, hogy az üzenet készítőjének eredeti szándékát segítő kézírást válasszon a reklámanyaghoz. – fejtette ki mindezt előadásában sok szép, gyakorlati példával alátámasztva Raffaele Caselli. S, hogy az így összeállított reklám a manipuláció egyik eszköze? – ez az etikai kérdés bizony felvetődhet a fejünkben. Tudnunk kell, hogy a reklám fő célja mindig is az emberek választásának, döntéseinek a befolyásolása a reklámozott termék érdekében.

Ellenszenves jellemzőink „ábrázolása” – avagy a „megtagadott „én” a kézírásban

Nem kevesebb szakmai kérdésre kereshetjük a választ Elena Manetti, szintén olasz vendég nagyszerű előadásának témájában sem. Érdekes tanulmánya a személyiségünkben a „jó” és a „rossz” közötti választást dolgozta fel egyéni grafológiai kutatási módszerrel. A vizsgálatot fiatalokon, egészséges felnőtteken, és egy pszichiátriai központban pszichotikus betegeken is elvégezte. Kutatása során egyszerű instrukciót adott a résztvevőknek: „Írj a szokásos kézírásoddal, majd írd meg egy olyan kézírással, ami neked abszolút nem tetszik!”

A módszerről természetesen eszünkbe juthat a Szondi tesztben alkalmazott, hasonlóan a számunkra szimpatikus és ellenszenves képválasztási technika. Csak amíg a Szondi tesztben „készen” elénk rakott képekből kell a „jót” és a „rosszat” kiválasztanunk, addig Manetti arra kérte a vizsgált személyeket, hogy ők maguk (főként a kamaszok) rajzoljanak, illetve írjanak számukra pozitív és elfogadhatatlan módon. Ezzel grafikusan feltárva, mintegy manifestálva személyiségük addig látens, bennük akár félelmet keltő részeit is.

Lényeges szempontja a kutatásnak, hogy választásunk a társadalom által is elfogadható értékeket magunkénak vállalását, valamint az általunk elfogadhatatlannak ítélt elutasítását is jelenti. Igaz, ez erősen kondicionált a szociális környezetünktől, tehát nem csupán genetikai (ösztön) eredetű, de mindenképpen hűségnyomata a személyiség érzelmi és empatikus státuszának.

A felnőtteknél a grafológia teszt eredménye az „elutasított én” megszemélyesítése szempontjából nagyrészt veszélyes és káros viselkedési formában jelent meg: olyanokban, mint például a narcizmus, a deviancia, vagy az agresszió. Nagy számban mutatkozott meg férfiak és nők félelmeiben egyaránt a bizonytalanságtól való félelem, az önállótlanlanságtól való aggodalom a megpróbáltatások idején, a depresszióra való hajlamtól való félelem, vagy az, hogy személyiségük hiányosságaira, gyengeségeikre derül fény.

Végül fontos eredmény, hogy mivel a pszichózisban szenvedő betegek nem rendelkeznek „ideális írásképpel” (ideális énképpel) így ők nem tudták szétválasztani a „jó” írást, ami az elfogadott „sajátjuk” lehetne, és az általuk „rossznak” gondolt írást, ezért kézírásuk diszfunkcionális személyiség struktúráról tanúskodik. Persze érdekes lehet tovább gondolni azt is, hogy egészséges személyiségek esetében valójában mennyire fogadhatók el a negatív írásjellemzők – vagyis a csupán az egyéni elképzelések által inkább csak „ábrázolt”, „kitalált rossz” írásjegyek – integráltak a „valódi” személyiség részének? És mennyire „valódi” a személyiségünk ezek nélkül, az általunk esetleg még „tagadott én” részünk nélkül? Talán egy újabb grafológiai kutatásban egyszer ezekre is választ kapunk.

Pszichoterápia hatása a személyiségfejlődésre és a kézírásra

Carla Poma az Olasz Grafológiai Tudományok Egyesületének alelnöke, számos grafológiai egyesület aktív résztvevője, a tudományos kutatást végző intézmények munkatársainak a továbbképzéséért felelős vezetője. Nem szívesen állítok rangsort, de a kétnapos előadás sorozatból számomra Carla Poma előadása vitte a szakmai pálmát, hiszen olyan nivós felkészültséggel és előadásmóddal, szuggesztivitással, rátermettséggel találkoztam általa, amely csak keveseknek adatik meg az előadói pályán.

Mivel grafikus-grafológusként én magam is a személyiségfejlődés elősegítésének és a művészetterápiának az elkötelezett híve vagyok, ezért talán szubjektív érzéseim is szimpátiára találtak az olasz hölgy témájával, amely a pszichoterápiát követő személyiségfejlődés vizsgálatába nyújtott betekintést. A grafológus három páciensének esettanulmányán keresztül bizonyosságot kaptunk arra, hogy a pszichoterápiával előmozdítható a személyiségfejlődés, s természetesen ez a dinamikus folyamat a kézírásban is követhető.

Tehát életünk folyamán megváltoztathatjuk a személyiségünket, és a kézírásunk nemcsak tanúskodik a változásokról, hanem akár előre is vetíti a hozzáállásbeli változásokat, s később a viselkedésünk módosulását. A kézírás így a nehezen elviselhető helyzetből való kilépés folyamatának a lenyomata, s láthatóvá válik, amikor az „Én” újjászerveződésével kivezető utat találnak a betegek az érzelmek megnyílásán keresztül. Éppen ezért a terápiát jó eszköznek tekinthetjük arra, hogy a személyiség kitörjön a bezárt, vagy nehezen elviselt körülményekből a kreativitás segítségével. A kézírás pedig az érzelmek (a lélek) újjáéledését és a kaotikus sötétség

függönyét széthasító belső fény külvilágra jutását dokumentálja. Azt hiszem, hogy az olaszokkal ellentétben, hazánkban a grafológusokkal sajnos ilyen mértékű gyógyító együttműködésre még kevésbé nyitottak a pszichiáter szakorvosok, de az ilyen tudományos kutatási eredmények bemutatása mindenképpen előrelépése lehet a szakmának.

Állapotkövetés, prevenció a középiskolában

Ha nem is a pszichiátriai gyógyításában, de a szenvedélybetegségek megelőzésében a hazai szakemberek tudományos munkájának elismerését szolgálhatja F. Király Patrícia grafológiai szűrővizsgálata. A Grafokör szakmai társulata a középiskolás fiatalokat vizsgálta mentálhigiénés szempontból a grafológia eszközeivel. F. Király Patrícia felhívta a figyelmet arra a sajnálatos helyzetre, hogy ma hazánkban csak nagyon kevés középiskolában működik iskolapszichológus. Hiányukat pótolva esetleg a grafológusok lehetnek azok a segítő szakemberek, akik e legveszélyeztetettebb korosztály mellé állnak.

Iskolai vizsgálataik egyszerű volt, hiszen a tanév kezdetén egy általuk összeállított szöveget diktáltak le a fiataloknak a vizsgálathoz, majd az írásminta felvételekor a diákoknak személyre szóló visszajelzést adtak. Ezután a gyermekek önismeretet gyakorolva leírták saját véleményüket a grafológiai eredményről. A vizsgálatot a tanév végén ugyan ezzel a szöveggel megismételték, s az eltelt időszak alatt történt változásokat elemezték ki a grafológus kollegák. Szándékuk szerint az analíziseket érdemes megosztani az iskolapszichológussal és a gyermekvédelmi felelőssel, hiszen a gyorsműködés a megelőző vizsgálatok egyik legjobb eszköze lehet. Mint grafológus és két kamasz fiú édesanyja egyben, én azért a szülők érintettségének tiszteletben tartásáról, bevonásáról, és a vizsgálatok során a családdal való együttműködés módjáról is szívesen meghallgattam volna a kollegát. Talán legközelebb.

A személyiségfejlődés torz eredményének bemutatása

Vékony Györgyitől hallhattunk előadást – a tőle megszokott gördülékeny, jól „összerakott” előadásmódban – Pándy, a hirhedt álpap elemzésén keresztül a torz személyiségfejlődésről. Mint elmondta, a Pándyhoz hasonló, torz személyiséggel rendelkező egyének közös jellemzője, hogy személyiségfejlődésük során különböző zavarok, lelki sérülések, vagy olyan erős pszichés traumák érték őket, mint a szexuális vagy fizikai függőség. Elsősorban a család a legerősebb, legmélyebb, legmaradandóbb hatású a fejlődésben, vagy a torzításban, és ebben is főként az anya elutasító vagy empatis viselkedése a meghatározó. Az előadásban gyakorlati példaként figyelemmel kísérhettük Pándy kézírásában is a rendellenességeket, a családi élet zavarának jegyeit.

A hazai grafológus „csillagok” kutatásairól

Nem azért kívánom egyetlen „kalapba” sűríteni a hazai grafológus szakma további nagyjait, mert egyenként ne lehetne akár könyvet írni kutatásaikról. Speciális szakterületük olyan mértékű szaktudást igényel, amely hiányában egyszerűen nem volna hiteles tőlem oldalakat összeollózni róluk. Már csak azért sem, mert szerintem nincs olyan ember, aki például **dr. Szidnai László rezonometriai elméletét** egyetlen előadásból valóban képes érdemlegesen elsajátítani. Bemutatója olyan volt számomra, mint egy jó étel, amit megízlelhettem, meghallgathattam a hozzávalókat, de még fogalmam sincs róla, hogyan készítette a szakács. Ezért inkább e speciális szakterületek, kutatások előadásairól csak említést tennék, de nem kívánom teljességgel visszaadni őket.

Pedig **Gulyás Jenő István Grafokontrolljához** már akkor volt „hozzászólásom”, amikor még csak a szakdolgozatomat írtam a művészekről, az individuális személyiségekről, és Grafokontroll című könyvét lapozgatva csak magamban elmélkedtem a módszerén. Aztán kipróbálva a javasolt módszert konstatáltam: bennem, mint erősen individuális egyénben igen nagy az ellenállás egy-egy általa javasolt írásjegy „írogatására”. Azóta is keresem az okokat, hogy valóban szükséges-e, sőt helyes-e a bennünk ellenkezést kiváltó gyakorlatokat magunkra erőltetni? És itt nem annyira a sutább „balkezünk” használatának aktivizálására gondolok, hiszen számomra kétkezesen ez nem okoz túlzott problémát. No, de hallgassunk a bölcs mesterre, a személyiségfejlődésünk újabb lehetőségére, és azért próbálkozzunk nyugodtan a Grafokontroll módszerével. Hiszen egy dolog bizonyossá vált bennem: belebújhatunk mások bőrébe, viselkedésébe, életébe, akár ruhájába, de

ami bennünk akkor ellenállást okoz, azt úgy sem lehet személyiségünkbe erőltetni. Kézírásunk során sem működik ez másként. Nem lehet, hogy olykor mégiscsak a mi saját, individuális „írásjegyük” a „jó” és azok viszik „helyes” irányba a saját életünket? Amiként az individuális (szabad) fejlődés sem jelenti azt, hogy „negatív” vagy „helytelenek” ítélt ösztöneinknek feltétlenül utat engedjünk. Csakhogy ennek a mérlegelése is már egyfajta kontroll önmagunk felett. Hasonlóan gyakorlati mintával próbáltam megérteni és elfogadni **W. Barna Erika** kutatási eredményeit, aki a **családi dinamikát** igyekezett feltárni a kézírások segítségével. Néhány mondatban az ő kutatásait sem lehet hűen visszaadni. Az általa bemutatott családok, illetve írásmintáik rendkívül érdekesek voltak számomra, akár a négy családtípus, amelybe besorolta azokat. Előadásában kíváncsisággal kerestem a családok tagjainak írásmintáiban mindazt, ami alapján őket családi típusba kategorizálta. Érdekes eredményeit hallgatva mégis felvetődött bennem, hogy vajon miként lehet elkülöníteni azokat a személyiségjegyeket, amelyekért még sem a család a felelős, s hogy például egy negatív jellemző jelenlétét alaptanul ne a családi működés hibájának tekintsünk? S, feltétlenül az volna a „jól” integrált, és ideális, kiegyensúlyozott, harmonikus életű család, ahol unalmas, szürke emberként, egyéniségüket veszítve, (kézírás alapján uniformizálódva) – számomra inkább egyhangúan – mintegy „állóvíz” élnek együtt? De menjünk tovább.

Csepelyi Magda! ...és a Mobbing, vagy más néven munkahelyi pszichoterror! No igen, ő volt a konferencia második napi „tornádója”. Mondom ezt a lehető legjobb értelemben. Mert ember legyen a talpán, aki az ő előadói dinamizmusát, elsöprő hevületét, és tempóját szellemileg követni tudta. Másrészt bizonyos, hogy felturbózott negyedórában olyan tömören, és velősen összefoglalni egy nagy szakterületet, ahogyan azt ő akkor, ott előadta...egyetlen szóval: mesterség!

Természetesen szót érdemel **Farkas László** készülő, szakdolgozati munkája is. Ő ezzel egy teljesen új szakterületet próbált a hallgatóság szívébe ajánlani, mégpedig az **íráskép-földrajzát**. S, hogy az etnika, a szubkulturális, természeti és földrajzi jellemzők hogyan befolyásolják a magyar népesség szemészeti állapotát? Azt hiszem ennek a kutatási területnek, a társadalomföldrajz és az íráspszichológia összefüggéseinek megértéséhez, s szakmai elfogadtatásához még szükség lesz néhány újabb konferenciára, ahol esetleg még bővebben megismerhetjük Farkas László gondolatait.

Dr. Szőnyi Magda a belső építkezés folyamatáról mesélt

Végül, de nem utolsó sorban szeretném megemlíteni dr. Szőnyi Magda érdekes előadását, aki bár a konferenciát megnyitotta előadásával, most én mégis inkább vele zárom beszámolómat. Talán azért is maradt a végére éppen ő, mert – jó értelemben, mint egy „bölcshanya” – kicsit kilógott szakmai tapasztalatával, egyéni pszichológusi szemléletével a grafológus kollegák közül. De azt gondolom, hogy ugyanakkor előadása felölelte, szakmailag átfogta az egész konferencia tartalmát, a kis grafológiai szegmenseket, mint anya a sok-sok gyermekét. A személyes épülést, tapasztalatát így ő maga is a köz javára fordította saját előadásával. Bizonyítva, hogy a spirituális fejlődésre, és ezekre a pszichológiai, sőt emberi ismeretekre, tapasztalatokra mennyire szükségünk van nekünk grafológusoknak is. Hiszen a pszichológiai alapok nélkül hogyan tudnánk működtetni akár a „segítés” belénk írt archetípusát, vagy az ő szavaival „írmagját”?

Kívánok minden idei kedves vendégnek, részvevőnek, előadónak további sikereket, s hogy jövőre találkozunk ugyanakkor ugyanitt!

R. Eller Gertrúd újságíró, grafológus